

A Magyar Köztársaság Legfelsőbb Bírósága a dr. Csohány László ügyvéd által képviselt felperesnek a dr. Zajdó Zsolt ügyvéd által képviselt TSUBAKI-HOOVER Magyarország Kft. alperes ellen nem vagyoni kártérítés megfizetése iránt a Debreceni Munkaügyi Bíróságnál 2.M.184/2004. szám alatt megindított és másodfokon a Hajdú-Bihar Megyei Bíróság 2.Mf.20.368/2006/3. számú ítéletével jogerősen befejezett perében az említett másodfokú határozat ellen az alperes által benyújtott felülvizsgálati kérelem folytán - tárgyaláson kívül - meghozta a következő

**í t é l e t e t :**

A Legfelsőbb Bíróság a Hajdú-Bihar Megyei Bíróság 2.Mf.20.368/2006/3. számú ítéletét hatályában fenntartja.

Kötelezi az alperest, hogy fizessen meg az államnak  
- felhívásra - 18.000 /tizennyolcezer/ forint felülvizsgálati eljárási illetéket.

**I n d o k o l á s :**

A felperes keresetében 500.000 forint nem vagyoni kártérítés megfizetésére kérte kötelezni az alperest, arra hivatkozással, hogy egészségromlása egyértelműen a munkáltatónál elszenvedett zajártalomra vezethető vissza, amely elhelyezkedését rontja, illetve beszédértését befolyásolja.

A Debreceni Munkaügyi Bíróság 2.M.184/2004/23. számú ítéletével 300.000 forint nem vagyoni kártérítés, valamint perköltség megfizetésére kötelezte az alperest, egyebekben a keresetet elutasította.

A munkaügyi bíróság által megállapított tényállás lényege szerint a gépbeállító szakképzettségű felperes 1980. június 1-jén létesített munkaviszonyt az alperes jogelődjénél. A munkavállalónál 1985. februárjában mértek először halláscsökkenést, 1999. óta kötelező a magasabb zajszint miatt védőfelszerelés használata. A felperesnél 2002. évben magas vérnyomást és cukorbetegséget is

diagnosztizáltak. Az alperes a felperes munkaviszonyát 2004. április 4-ével, létszámcsökkentésre hivatkozással szüntette meg.

Az elsőfokú bíróság álláspontja szerint a Munkavédelmi Szabályzat hallásvédő viselését írta elő, ezért az alperesnek igazolnia kellett volna, hogy a védőfelszerelést a felperes rendelkezésére bocsátotta, és annak használatát megkövetelte. A halláskárosodás és a munkahelyi ártalom közötti okozati összefüggés megállapítható volt, mivel a felperes 1980-tól a 85 decibelt meghaladó zajszinten működő gőrgőüzemben végezte munkáját. Az Mt. 11. §-ában foglaltak alapján a bíróság arra a következtetésre jutott, hogy a felperes igénye nyugodott, míg bizonyíthatóan nem szerzett tudomást a munkahely egészségügyi értéket meghaladó zajszintjének mértékéről, amely 2003. decemberére tehető. Ezt követően pedig hat hónapon belül fordult keresettel a bírósághoz, így igényét határidőben érvényesítette. A bíróság az Mt. 85/A. §-ában foglaltak szerinti jogutódlást is megállapíthatónak találta.

Az alperes fellebbezése folytán eljáró Hajdú-Bihar Megyei Bíróság 2.Mf.20.368/2006/3. számú ítéletével az elsőfokú bíróság ítéletének nem fellebbezett részét nem érintette, fellebbezett részében helybenhagyta.

A másodfokú bíróság megállapította, hogy helytálló volt az elsőfokú bíróság döntése mind a jogutódlás, mind az elévülés kérdésében. Kifejtette, hogy a munkaügyi bíróság a szakvéleményeket megfelelően értékelte, helyesen állapította meg a nem vagyoni kártérítés jogalapját és összegszerűségét is.

Az alperes felülvizsgálati kérelme a jogerős ítélet megváltoztatására, és a felperes keresetének elutasítására irányult. Álláspontja szerint a bíróságok nem értékelték megfelelően a beszerzett szakértői véleményeket abból a szempontból, hogy a felperes halláskárosodása nem kizárólag a fokozott zajexpozíció miatt történt, munkaképesség-csökkenése pedig 0%-os. A felperes halláskárosodása önmagában nem alapozhatja meg nem vagyoni kártérítés megállapítását akkor sem, hogy nem a Ptk., hanem az Mt. rendelkezései alkalmazandók. A bíróságok a bizonyítási eljárás eredményével ellentétes következtetést vontak le az elévülést illetően, mivel a felperes 2003. decemberét megelőzően is részt vett munkavédelmi oktatáson, ahol tájékoztatták a zajszintről, továbbá a zajvédelmi eszközökről és annak viselési kötelezettségéről. Az alperes érvelése szerint tévesen állapították meg azt is az eljáró bíróságok, hogy a védőfelszerelés használatát a munkáltató nem ellenőrizte, mivel ez folyamatosan, a többi munkavállalóra is kiterjedően megtörtént.

A felperes felülvizsgálati ellenkérelmet nem terjesztett elő.

A Legfelsőbb Bíróság a felülvizsgálati kérelmet a Pp. 274. § (1) bekezdése alapján tárgyaláson kívül bírálta el.

A felülvizsgálati kérelem nem alapos.

A követelés elévülését vizsgálva (Mt. 11. §) helytálló a jogerős ítélet azon megállapítása, hogy annak kezdő időpontja 1999. évre tehető, a felperes azonban igényét menthető okból nem tudta érvényesíteni addig, amíg tudomást nem szerzett a megengedett mértéket meghaladó zajszintről, ez pedig 2003. decemberében történt. Ezt követően hat hónapon belül a felperes keresettel élt. Az alperesnek kellett igazolnia, hogy a munkavállaló tájékoztatása megtörtént a zajszint mértékéről (Pp. 164. §), ennek azonban ítéleti bizonyossággal nem tett eleget. Önmagában a csatolt oktatások tematikájából nem állapítható meg - a felperes aláírásának hiányában -, hogy azokon részt vett, és ott milyen körben történt részére tájékoztatás.

Ugyancsak helytálló azon másodfokú bírósági okfejtés, hogy a rendelkezésre álló bizonyítékok alapján nem állapítható meg a védőfelszerelés használata szükségességére történő kioktatás, illetve a szabályok betartásának ellenőrzése.

Alaptalanul hivatkozott az alperes felülvizsgálati kérelmében arra a körülményre is, hogy a Fodor József Országos Közegészségügyi Központ Országos Higiénés és Foglalkozás Egészségügyi Intézet megállapítása szerint a felperes munkaképesség-csökkenése 0%-ra tehető. A munkavállaló az alperes által sem vitatottan 1980-tól a 85 decibelt meghaladó zajszinten működő görgőüzemben dolgozott, halláskárosodása és a munkahelyi zajártalom között az okozati összefüggés megállapítható. A munkaképesség-csökkenés mértékének társadalombiztosítási ellátás igénylése esetén lehetne jelentősége.

Nem vagyoni kártérítésként a károsultat ért nem vagyoni hátrány csökkentéséhez, vagy kiküszöböléséhez szükséges kárpótlást kell a munkáltatónak megtéríteni (Mt. 177. § (2) bekezdés). Az első- és a másodfokú bíróság a nem vagyoni kárpótlás mértéke megállapításához helytállóan vette figyelembe az összes körülményt, kiemelten az egészségkárosodás okozta nehézségeket, amelyek a felperes életét hátrányosan megváltoztatták. Az adott esetben a bírói mérlegelés megfelelt a jogszabálynak, és az Alkotmánybíróság 34/1992.(VI.1.) AB határozatában kifejtett jogelveknek.

Mindezekre tekintettel az eljáró bíróságok a nem vagyoni kártérítés jogalapjáról és mértékéről a felülvizsgálati kérelemben megjelölt jogszabályok sérelme nélkül mindenben a bírói gyakorlatnak megfelelően döntöttek, ítéletük megfelelt az Alkotmánybíróság hivatkozott határozatában kifejtett elveknek is.

*Ezért a Legfelsőbb Bíróság a Hajdú-Bihar Megyei Bíróság 2.Mf.20.368/2006/3. számú ítéletét hatályában fenntartotta.*

*Az alperesnek igazolt költsége nem merült fel, ezért ebben a kérdésben a bíróság a határozat hozatalt mellőzte a Pp. 78. §-ának (2) bekezdése szerint.*

*Az alperes a felülvizsgálati eljárás illetékét a 6/1986.(VI. 26.) IM rendelet 3. § (3) bekezdése alapján viseli.*

*Budapest, 2007. július 4.*

***Dr. Tallián Blanka s.k. a tanács elnöke, Dr. Mészárosné  
dr. Szabó Zsuzsanna s.k. előadó bíró, Dr. Zanathy János s.k. bíró***

*A kiadmány hitelével:*

*tisztviselő*